

Ene, men ikke alene

Ene, men ikke alene,
vandrer jeg hen over stene,
fortovets fliser og grus,
går mellem gavle og mure,
skæve gesimser og skure
hen til min kirke, mit hus.

Ofte, når travlheden truer,
giver de hvælvede buer
sjælelig lindring og ro,
her er min kilde og klippe,
her jeg i tanken tør slippe
livet og mærke det gro.

Ensom blandt tusinde andre
kan man i storbyen vandre
uden at unde sig hvil,
gaderne ligger som øde,
travle, men underligt døde,
blotted' for venlige smil.

Ene i storbyens ørken
bukked' jeg under for tørken,
tørred' mit hjerte helt ud,
tørstig blandt tørstende sjæle
gav jeg min ensomhed mæle,
bad jeg om hjælp hos min Gud.

Svaret mig fyldte med glæde,
faldt på mit hjerte som væde,
blev mig et håb og en bøn:
"Ene, men ikke alene,
vandrer du hen over stene
sammen med Kristus, min søn.

Går du med ham, skal du finde,
ikke derude, men inde,
vand til at stille din tørst,
mættet med dråber så milde
flyder hans kærlighedskilde,
evig blandt kilder og størst."

Poul Michael von Bülow 2019